

tundmisj, ja naersjuvad ja pilkajuwad peale Willemi, kes kõik wagusast eannatas.

Nõnda naad jõudsjuvad viimaks ühe linna juure, kus laew tühjaks tehti ja jäalle teise kavabaga täideti. Rippur niihäästi, kui ka madrused olid kasutaja ligi wõtnud, seda nüüd seal äramüüsid ja sel kombel mõni mees hea tüki raha teenis. Üksj Willemil waesel ei olnud midagi pakuda ja ei olnud temal sel kombel ei mingit lootust, kavu saada.

„Müü oma wana kohvi weski ära ehk saab pool eopiku!“ pilkae üks tema seltjäristest. — Teised naersid seepeale. Willem aga jäi mõtlema: „Kas ei wöiks katset teha? Siin linnas nõutakse wäga kanapoegi taga, ehk on m'ul õnn, neid muretshed.“ — Väks siis varjulise paika, seadis kohvi weski oma ette, ja ütles:

„Westi, wesfi leerata,

Et kumme kanapoegi saan!“

Esmäh, tulivadgi kuumme kanapojakatest välja, rusika suurused ja kenad, et pane soolata nahka. Paari tunni pärast oli Willemil siis rubla taskus.

Za nii kaua, kui laew seal seisatas, müüs Willem kanapoegi ja kui hakkasid teele minema, oli vaeve noormees rikkam, kui teised, sest tema rahasumma oli saja rubla peale tõenud, mis omesti puhas kavu oli. — Iga kord aga, kui kusagile määle läksjuvad, soovis omale Willem otse seda, mis on kõige parem lootis raha saavat ja oli aega nööda tublikku kaupmeheks hakanud. Keegi ärgu mõtelgu aga, et t'a seda ahnuuse pärast tegi; ei, t'a süda oli ikka nii puhas, kui ennegi, vaid t'a soovis omale 1000 rubla korrata, et siis ema juures kodu elades wõis tööl käia ja nõnda temale kõlblikuks tugilks olla.

Alegi nööda hakkas see teiötel imelit näitama, et Willem, kel'l uende teades mitte koppikut hingetaga ei olnud, nii siirel mõedul kauples. Rippur išiäranis hakkas kõiki sugu mõttelid mõtlema oma madruši kohita, katsum salaja tema üle walwata ja nägi siis kaa kord, kuidas Willem enesele wana kohvi weski abiga siidi paela saatis. Nüüd oli kiprel aru käas. T'a pani tähale, mis teha